

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.V., bytem ..., *zastoupeného: JUDr. Robert Varga, advokát, se sídlem Vlastina 23, Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 30.7.2013, č.j. DSH/11344/13**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 14.6.2013, čj. MMP/126066/13, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, a dále ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb. porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 8.000,- Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že dne 20.12.2012, kdy jel v Plzni na Rokycanské ulici směrem na Ejpovice, se v prostoru obchodního domu Tesco při výjezdu města Plzně stal objektem útoku ze strany tmavého vozu značky Audi, které bez příčiny najíždělo do jeho vozu a žalobce měl dojem, že ho nutí zastavit. Vzhledem k tomu, že žalobce převážel hotovost cca

800.000,- Kč, dal si tuto skutečnost do souvislosti s útokem. S ohledem na to zvýšil žalobce rychlost a snažil se agresorovi ujet. Po cca 1 minutě jízdy a ujetí vzdálenosti 3 km za sebou již neviděl útočníka, nýbrž vozidlo policistů značky Volkswagen Passat, které ho upozorňovalo na zastavení. Proč přestal útok vozidla značky Audi a v kterém přesně okamžiku, se žalobce může pouze domýšlet s tím, že je pravděpodobné, že jej viděl naposledy cca 500 metrů od měření rychlosti. Žalobce poukázal na to, že jeho verzi potvrdila svědkyně A.R. Žalobce poukázal na to, že zasahující příslušníci PČR si okolnosti případu v zásadě nepamatovali, toliko z výpovědi svědka U. obecně vyplynulo, že pokud dvě vozidla páchají přestupek, to, které včas s porušováním právního předpisu přestane, nestíhájí a pronásledují vozidlo pokračující v překračování povolené rychlosti. Žalobce tak měl za to, že v jeho případě byly splněny podmínky jednání v krajní nouzi podle **§ 2 odst. 2 písm. b) zák. o přestupcích**. Žalobce měl za to, že z rozhodnutí správního orgánu není patrné, zda jeho argumentace je účelová, tj. že okolnosti případu byly zcela odlišné, nebo zda nebyly toliko splněny předpoklady ust. § 2 odst. 2 písm. b) zák. o přestupcích. Žalobce nesouhlasil s interpretací žalovaného týkající se výpovědi příslušníků PČR v tom smyslu, že pokud si ničeho nepamatovali o skutečnostech kolem průběhu měření, lze dovodit, že se žalobcem tvrzené skutečnosti nestaly, protože by si to svědci pamatovali. Princip volného hodnocení důkazů podle žalobce neznamena libovůli v tom směru, že je možné dosadit si skutečnosti, jaké je právě potřeba. Žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 19.3.2009 sp. zn. **III. ÚS 11/04/08**, podle něhož *„volné hodnocení důkazů dle § 2 odst. 6 trestního řádu neznamena libovůli a uplatnění této zásady je neoddělitelně spjata s požadavkem transparentnosti rozhodování, spočívajícím v povinnosti důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit. Informace z hodnoceného důkazu přitom musí zůstat bez jakéhokoliv zkreslení v procesu jeho hodnocení zachována a výlučně jen jako taková se může promítnout do konečného úsudku soudu“*. Žalovaný podle žalobce postupoval v rozporu s touto zásadou, protože při sebevětší interpretační volnosti svědeckých výpovědí nelze učinit závěr, že jednání nenastalo, aniž by byl porušen princip in dubio pro reo. Dále podle žalobce není součástí odůvodnění vypořádání se se svědectvím A.R.

Dále žalobce označil za nepřiměřeně restriktivní výklad, že žalobci již nebezpečí přímo nehrozilo, protože by pak nedošlo ke změření překročení povolené rychlosti ze strany policejního orgánu. Žalobce uváděl, že byl obětí agrese ze strany vozu značky Audi a samotný útok proběhl maximálně několik desítek vteřin před změřením. Nelze tedy akceptovat interpretaci, že útok již netrval. Skutečnost, že nepředvídatelně zasáhla PČR, nemohl žalobce podle svého názoru předvídat. Z jeho hlediska útok trval. Žalobce poukázal na to, že vozidla značky Audi a značky VW Passat jsou typově stejná a žalobce je v rámci svého stresového vnímání mohl zaměnit. Podle žalobce tak byla splněna podmínka přímo hrozícího nebezpečí.

Žalobce nesouhlasil ani s nenaplněním podmínky subsidiarity s tím, že bylo potřeba reagovat na útok v jednotkách či maximálně desítkách vteřin, v důsledku čehož nebylo možné přivolat Policii ČR, jejíž běžná reakční doba je v řádek minut, či desítek minut.

Ohledně skutku ze dne 6.2.2013 žalobce namítal, že nelze z výroku o vině dovodit, kde se na cca 2 km dlouhé pozemní komunikaci Folmavské ulice skutek stal, nejen ohledně konkrétního místa, nýbrž i směru. Za přesné určení nelze považovat podle žalobce skutečnost,

že toto místo bylo stanoveno v odůvodnění rozhodnutí, když na významné části této komunikace je povolena rychlost 70 km/hod. Neurčité místo skutku odporuje **§ 68 odst. 2 správního řádu**.

Podle žalobce rovněž nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, když překročením hranice 50 km/hod rychlostí 62 km/hod. nemůže dojít k jejímu naplnění s ohledem na charakter pozemní komunikace (čtyřproudová, oddělení protisměrných pruhů a chodníků širokým travnatým pásem) a na neexistenci budov, tedy i potencionálních chodců ve vyšším množství. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009 sp. zn. **5 As 104/2008**, podle něhož „*okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru typickou pro běžně se vyskytující případy přestupku, mohou být zejména význam právě chráněného zájmu, způsob provedení a následky přestupku, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra zavinění a pohnutka. Okolnosti, jež vylučují nebo ohrožují zájmy společnosti, musí být posuzovány v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení rychlosti o 2 km/hod. je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatím co u překročení rychlosti o 10 km/hod. již tomu tak je. Opačný přístup by vedl k nahrazování role zákonodárce v rozporu s principem dělby moci. Teprve po zjištění naplnění materiálního znaku přestupku může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek.*“ Žalobce naopak nesouhlasil s uplatněním rozsudků Nejvyššího správního soudu žalovaným sp. zn. **5 As 106/2011**, kde se jedná o přímé centrum města Příbrami, a sp. zn. **1 As 118/2012**, kde se jedná o silnici v obci bez chodníku; v obou případech šlo o dvouproudové komunikace. Protože se správní orgány odlišností jeho případu nezabývaly, zůstaly u formální stránky jednání a údajné nebatelnosti překročení rychlosti, měl žalobce za to, že jejich rozhodnutí vykazuje v této části rovněž zásadní vady.

Žalobce považoval za nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného ohledně tvrzení žalobce, že nebylo prokázáno, že v místě skutku je maximální povolená rychlost 50 km/hod. tím, že ji stanoví ust. **§ 18 odst. 4 zák. o silničním provozu**. Svědectví policistů o tom, že je v místě měření stanoven limit 50 km/hod., je podle žalobce nedostatečné, neboť se mohou mýlit. Fotografie, která je jedinou v celém spisu, pak vykresluje podle žalobce pouze neurčité blíže nespecifikované místo měření, z něhož nelze vyčíst nejvyšší přípustnou rychlost. Žalobce poukázal na to, že maximální rychlost v obci stanovená v ust. § 18 odst. 4 zák. o silničním provozu na 50 km/hod může být místní úpravou dle odst. 7 téhož ustanovení zákona být zvýšena až na 80km/hod., což se na území města Plzně stalo na řadě míst, včetně části Folmavské ulice. Takové opatření podle žalobce bylo založeno na správním rozhodnutí silničního správního orgánu, a proto žalobce v rámci svého vyjádření ze dne 3.4.2013 navrhl provedení důkazu takovým rozhodnutím správního orgánu, který stanoví či nestanoví odchylnou úpravu v místě skutku. Žalovaný podle žalobce zatížil své rozhodnutí vadou, opomenutím provedení či vypořádání tohoto návrhu na důkaz. V důsledku toho není najisto postaveno, jaká je místní úprava maximální rychlosti. Podle žalobce tím nebylo prokázáno, zda porušil ust. § 18 odst. 4 zák. o silničním provozu, a napadené rozhodnutí je v rozporu s **§ 3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a § 2 odst. 1 zák. o přestupcích**. Žalobce poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, sp. zn. **7 As 83/2010**, podle něhož „*nelze shledat vinným na základě toliko pravděpodobnosti, existuje-li pochybnost, tj. ne zcela*

nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku."

Žalobce nesouhlasil rovněž s tím, že žalovaný považuje úřední záznam a oznámení o přestupku za důkazy. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2010 sp. zn. **1 As 34/2010** s tím, že úřední záznam není sám o sobě důkazem, protože obviněný se k jeho obsahu nemůže nikterak vyjádřit. Stejný princip dle žalobce i platí pro oznámení o přestupku.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s odůvodněním, že na základě podkladů bylo vyjádření žalobce zhodnoceno jako nelogické, nevěrohodné a účelové, a proto se o krajní nouzi nejednalo. Dále pro dokreslení (obiter dictum) správní orgán I. stupně uvedl, že pokud bychom posoudili vyjádření žalobce jako věrohodné, nebyla by naplněna podmínka subsidiarity, že žalobce nemohl situaci řešit jiným způsobem než výrazným zvýšením rychlosti. Žalovaný poukázal na to, že policisté uváděli, že si provoz v inkriminovaném místě nepamatují, a policista H. se vyjadřoval tak, že probíhala kontrola standardně. Žalovaný poukázal na to, že v místě se jedná o velmi přehledný úsek a policejní hlídka měla vozidlo žalobce na dohled. Žalovaný tak nepozoroval skutečnosti uváděné žalobcem ohledně toho, že jeho vozidlo se muselo policejní hlídce vzdálit na několik stovek metrů. Žalovaný vycházel z výpovědí policistů, podle nichž v době, kdy stáli u benzínové čerpací stanice za obcí Plzeň, se jim zdálo, že vozidlo jede rychle, a proto se je rozhodli zkontrolovat, zařadili se za něj a naměřili mu rychlost. Z vyjádření policistů lze podle žalovaného vyvodit, že nebyl zastaven rozrušený řidič, který by jako důvod rychlé jízdy uváděl obavu o svůj život a převáženou finanční hotovost. Žalovaný měl za to, že lze objektivně očekávat, že dramatické události popisované žalobcem by si policisté pamatovali, či by je zaznamenali do úředního záznamu. Podle žalovaného princip in dubio pro reo nebyl porušen. Podle žalovaného pokud bychom přistoupili na argumentaci žalobce, nebezpečí v době zjištění přestupku (tedy naměření nedovolené rychlosti) prokazatelně nehrozilo, nejednalo se tedy o přímo hrozící nebezpečí ve smyslu § 2 odst. 2 písem. b) zák. o přestupcích. Podle žalovaného totiž fotodokumentace vyvrací, že v době, kdy jel žalobce rychlostí 144 km/hod. (při započtení toleranční odchylky) jelo za jeho vozidlem jiné než policejní vozidlo. Žalovaný uvedl, že v rozhodnutí se k podmínce subsidiarity vyjadřoval pouze obiter dictum. Dále měl žalovaný za to, že vymezení místa – obec Plzeň, Folmavská ulice, je dostačující pro jednoznačné identifikování protiprávního jednání, s tím, že z oznámení přestupku a z úředního záznamu jednoznačně vyplývá, že místo, kde byla vozidlu nedovolená rychlost naměřena, se nachází na vozovce ulice Folmavská cca 200 metrů za okružní křižovatkou ulic Domažlická, Obchodní, Folmavská. Tato skutečnost podle žalovaného koresponduje s pořízenou fotodokumentací a zakročující policisté v úředním záznamu uvedli, že hlídka stála v záhybu před firmou Yazaki. Podle fotodokumentace vozidlo žalobce bylo změřeno na vzdálenost 177,9 metrů. Vzhledem k uvedenému není podle žalovaného pochyb o místě protiprávního jednání, když údaje navzájem korespondují. Žalovaný se ztotožnil s žalobcem v tom, že úřední záznam není důkaz. Žalovaný jej uvedl mezi důkazy, neboť reagoval na námitku žalobce, že jediným přímým důkazem v řízení je fotografie a jiné důkazy správní orgán neprovedl vůbec. Taxativním vyjmenováním podkladů pro rozhodování tak žalovaný reagoval na námitku žalobce. Žalovaný ovšem podotýkal, že správní orgán I. stupně se nespokojil s přečtením obsahu úředního záznamu, nýbrž předvolal

zakročující policisty a provedl jejich svědecké výpovědi. Tím vyhověl ust. § 52 správního řádu, neboť provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, čímž byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Oznámení o přestupku ze dne 6.2.2013 sepsané na místě zakročujícími policisty a podepsané žalobcem je důkazem.

V **replíce** žalobce namítal, že z rozhodnutí žalovaného ani z jeho vyjádření k žalobě nevyplývá, proč považuje argumentaci žalobce za nelogickou, nedůvěryhodnou a účelovou. Napadené rozhodnutí tak je podle žalobce zmatečné a nesrozumitelné. Ohledně druhého skutku žalobce setrval na stanovisku, že výrok rozhodnutí je nekonkrétní a v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, protože místo skutku stanovuje na cca 2 km dlouhé komunikaci bez bližší specifikace, odkud - kam jel žalobce. Dále žalobce namítal, že není jasné, jak z fotografie lze dovodit, že v konkrétním místě byla stanovena rychlost 50 km/hod. Ohledně tvrzení žalovaného, že žalobce nenavrhoval žádný konkrétní důkaz k doplnění dokazování, žalobce odkázal na své vyjádření v řízení před správním orgánem, podle něhož „*není maximální rychlost v místě přestupku doložena žádným správním rozhodnutím nebo jakýmkoliv podobným dokumentem či relevantním důkazem.*“ Žalobce tvrdil, že ve svém odvolání blíže specifikoval, jaký důkaz by měl být proveden. Žalobce poukázal na ust. § 52 **správního řádu**, podle něhož má účastník na podporu svých tvrzení důkazy označit, nikoliv navrhopat.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 20.12.2012, podle něhož žalobce v tento den v 10:53 hod. řídil vozidlo Mercedes Benz S350 RZ ... na dálničním přívaděči k dálnici D5, na komunikaci I/26 ve směru na obec Ejpovice a byla mu po odečtení tolerance naměřena rychlost 144 km/hod. Žalobce oznámení bez vyjádření podepsal. Podle úředního záznamu ze dne 20.12.2012 měla hlídka po dobu měření vozidlo stále na dohled až do zastavení. Na fotodokumentaci je zachyceno sledované vozidlo žalobce v levém pruhu přívaděče na výjezdu z Plzně s naměřenou rychlostí a uvedeným časem a je zřejmé, že k měření došlo ze služebního vozidla policie jedoucího za vozidlem žalobce.

Podle oznámení přestupku ze dne 6.2.2013 žalobce v tento den v 12:42 hod. řídil osobní vozidlo výše označené v Plzni na ulici Folmavská ve směru jízdy do centra města a jel rychlostí 62 km/hod. po odečtení odchylky v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Žalobce se do oznámení vyjádřil tak, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Podle úředního záznamu PČR ze dne 6.2.2013 se přestupku žalobce dopustil cca 200 metrů za okružní křižovatkou ulic Domažlická, Obchodní, Folmavská ve směru jízdy do centra města. Od doby změření do doby zastavení vozidla bylo vozidlo stále v dohledu policejní hlídky. Podle úředního záznamu nejprve řidič s projednáním v blokovém řízení souhlasil, po domluvě se svým právním zástupcem uvedl, že si přeje projednání ve správním řízení. Dále je součástí správního spisu záznam o přestupku pořízený radarem spolu s ověřovacím listem a s fotografií naměřeného vozidla i s registrační značkou. Podle záznamu o přestupku se jednalo o místo v Plzni, Folmavská, maximální rychlost byla uvedena 50 km/hod. Fotografie zobrazuje i část haly umístěné za travnatým pásem oddělujícím vozovku.

Svědék D.T. dne 24.4.2013 vypověděl, že dne 6.2.2013 byl jako obsluha radaru součástí hlídky měřící na Folmavské ulici, kdy stanoviště měli v zálivu asi 350 metrů za okružní křižovatkou ulice Folmavská a Domažlická. Po vypsání bloku žalobce sdělil, že po

telefonické domluvě s právním zástupcem si přeje projednání před správním orgánem. Radar byl podle svědka umístěn při pravém okraji vozovky ve směru jízdy v zálivu. Vozidlo zaregistrovali v době, kdy vyjíždělo z kruhového objezdu. Svědek počkal, až se vozidlo přiblíží a poté ho na vzdálenost přibližně 150 metrů změřil. K záměně vozidla dojít nemohlo. Vozidlo pak bylo zastaveno v místě radaru.

Svědka J.K. potvrdil, že měli stanoviště pro měření rychlosti před firmou Yazaki na Folmavské ulici, kdy byl měřen směr k Borské ulici. Když již byl pokutový blok vypsán, žalobce sdělil, že po domluvě se svým právním zástupcem žádá sepsání oznámení přestupku. Stanoviště měla hlídka v zálivu před uvedenou firmou, přičemž radar byl umístěn na počátku zálivu vedle vozovky Folmavské ulice.

Svědka J.Č. ohledně přestupku ze dne 20.12.2012 uvedl, že prováděli kontrolní měření na komunikaci č. I/26 od Plzně do Ejovic. Jednalo se o kontrolu vozidla stříbrné barvy, jehož řidič překročil povolenou rychlost o více než 50 km/hod. Svědek si na provoz v inkriminovaném místě nepamatoval.

Svědka T.U. uvedl, že v předmětný den prováděli kontrolu dodržování dovolené rychlosti na silnici č. I/26 v úseku mezi Plzní a Ejovicemi a v tomto úseku dojeli vozidlo tovární značky Mercedes, s nímž srovnali rychlost a provedli měření, kdy bylo zjištěno překročení rychlosti. Předmětné vozidlo pak předjeli a pomocí výstražného zařízení a nápisu STOP zastavili. Jednalo se o vyšší překročení rychlosti, které nebylo možné vyřešit na místě v blokovém řízení. K dotazu zmocněnce žalobce svědek uvedl, že v případech, kdy jedou dvě vozidla za sebou a překračují dovolenou rychlost, rozhodují se policisté pro řešení závažnějšího přestupku.

Svědka J.H. rovněž potvrdil provádění kontrolní činnosti v předmětné době na komunikaci č. I/26, kdy hlídka stála na parkovišti za čerpací stanicí Benzina za obcí Plzeň. V tu dobu kolem nich projelo vozidlo tovární značky Mercedes stříbrné barvy. Jelikož se policistům zdálo, že vozidlo jede rychleji, rozhodli se ho zkontrolovat. Svědek jako řidič se za vozidlo zařadil a vozidlu byla předepsaným způsobem naměřena rychlost. Vozidlo předjeli a zastavili. Průběh kontroly si svědek nevybavoval, jelikož probíhala standardně. Přestupek nebylo možné na místě vyřešit a bylo sepsáno oznámení přestupku. Tento svědek potvrdil, že poprvé zaregistroval vozidlo v době, kdy stáli za čerpací stanicí Benzina na parkovišti a kolem nich projelo vozidlo. Svědek si nepamatoval provoz v inkriminovaném místě, ani že by se v bezprostřední blízkosti za vozidlem žalobce pohybovalo další vozidlo.

Svědkyně A.R. dne 29.5.2013 vypověděla, že s žalobcem jako svým nadřízeným předmětného dne jeli do Prahy na provozovnu, kde měli předat finanční hotovost asi 700.000,- Kč. U obchodního centra Tesco se svědkyni zdálo, že žalobce jede rychleji a ptala se ho, co se děje. Odpověděl, že se mu zdá, že se na jejich vozidlo lepí jiné vozidlo. Svědkyně se otočila a viděla za nimi tmavé vozidlo a zdálo se jí, že na ně najíždí. Někde u sjezdu na Ejovice ji pak žalobce upozornil na to, že za nimi jede Policie ČR a že je staví. Vozidlo je podle svědkyně nechtělo pouze předjet, ale obtěžovalo je, neustále na ně najíždělo, přestože mělo možnost je předjet. Svědkyně uvedla, že sami jeli v pravém jízdním pruhu. Vozidlo ztratili z dohledu dříve, než žalobce řekl, že za nimi jede policejní vozidlo.

Ve vyjádření ze dne 4.6.2013 žalobce zejména namítal, že z žádného důkazu nevyplynulo, že rychlost na pozemní komunikaci v místě přestupku na Folmavské ulici je stanovena na maximálně 50 km/hod. Podle žalobce to není doloženo žádným správním rozhodnutím nebo jakýmkoli podobným dokumentem či relevantním důkazem.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že pokud by posoudil vyjádření žalobce věrohodným, další podmínkou jednání v krajní nouzi je spojení podmínky, že hrozící nebezpečí nelze odvrátit jinak než porušením jiného zákonem chráněného zájmu. Pokud se tedy žalobce cítil být ohrožen, měl okamžitě volat tísňovou linku PČR. Nemohl-li to učinit sám, mohla ji volat spolujezdkyně. Police ČR by na to mohla reagovat vysláním hlídek a zároveň by byl žalobce ze strany policistů poučen, jakým způsobem má dále pokračovat. S ohledem na skutečnost, že se v blízkosti obviněného nacházela policejní hlídka, byla by na místě téměř okamžitě a mohla by tedy učinit ihned vhodná a přiměřená opatření. Správní orgán dále uvedl, že přestože žalobce nemusel na místě zakročujícími policistům uvádět důvod překročení rychlosti, ani nemusel toto uvádět na oznámení přestupku, považuje správní orgán za nevěrohodné jeho vyjádření, že důvod předkročení rychlosti neuvedl, jelikož nedůvěřoval zakročujícími policistům. Policie ČR je bezpečnostní složkou, která zajišťuje mimo jiné bezpečnost osob a majetku, právě proto je ona nejkompetentnější podobné situace řešit. Dále správní orgán uvedl, že v době, kdy bylo vozidlo změřeno PČR, nebyl již žalobce pronásledován, jelikož pokud by tomu tak bylo, nemohlo by k naměření vozidla s ohledem na technické možnosti silničního rychloměru dojít. To podle správního orgánu potvrzuje i svědecká výpověď J.H., že zaregistroval vozidlo žalobce na parkovišti za čerpací stanicí Benzina a za vozidlo se zařadil, ale i vyjádření žalobce, že vozidlo, které je pronásledovalo, viděl asi 500 metrů od místa, kde na něj začalo najíždět. Vzhledem k popsanému hodnotil správní orgán vyjádření žalobce nelogickým a nevěrohodným, přičemž konstatoval, že se nejednalo o stav krajní nouze. Námitku žalobce považoval za vyvrácenou a jeho vyjádření za účelové. Správní orgán hodnotil i svědeckou výpověď A.R. s tím, že si je vědom, že její pracovní vztah s žalobcem automaticky nesnižuje vypovídací hodnotu její výpovědi, přesto podle správního orgánu nelze tento fakt při současném prokázání účelovosti obhajoby žalobce zcela opominout. Ohledně druhého přestupku správní orgán uvedl, že přesto, že pozemní komunikace Folmavské ulice je koncipována jako dvouproudová pro každý směr jízdy, jsou dva jízdní pruhy oddělené travnatým pásem, kterým je rovněž od vozovky oddělen i chodník, jedná se bez pochybností o komunikaci v uzavřené obci, kde je zákonem o silničním provozu stanovena rychlost 50 km/hod. Jelikož má žalobce trvalý pobyt v Plzni a sám uvedl, že se vracel z provozovny, je mu podle správního orgánu jistě známo, že se předmětná komunikace nachází v obci Plzeň, resp. kde obec Plzeň končí. Místo měření má správní orgán za nezpochybnitelně prokázané, jak oznámením přestupku, tak svědeckými výpověďmi zakročujících policistů. Podle správního orgánu pokud není pozemní komunikace v obci osázena dopravní značkou B 20a (nejvyšší dovolená rychlost), je nutné dodržovat zákonem stanovenou rychlost. Řidiči si nemohou sami na základě svého úsudku určovat nejvyšší dovolenou rychlost. Ve věci je podle správního orgánu irelevantní, jak je pozemní komunikace Folmavské ulice vystavěna a jaké má parametry. Žalobce jako odborně způsobilá osoba – držitel řidičského oprávnění si musel být vědom své povinnosti řídit se dopravním značením a právními předpisy. Podle správního orgánu se v předmětném místě na Folmavské ulici nachází autobusová zastávka a

v blízkosti i přechod pro chodce. Vzhledem k tomu není možné konstatovat, že by jednání žalobce postrádalo nebezpečnost jen z důvodu svého stavebního provedení. Zájem společnosti podle správního orgánu tkví v dodržování zákonem stanovené rychlosti jízdy, jehož cílem je zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, neboť s vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha a zvyšují se nároky na rychlost reakce řidiče. Jelikož žalobce překročil rychlost o 12 km/hod, nelze konstatovat, že by nebyl naplněn materiální znak přestupku. Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **5 As 106/2011-77** ze dne 6.1.2012, podle něhož „*v běžných případech dochází překročením nejvyšší dovolené rychlosti k naplnění i materiálního znaku přestupku, jinak je tomu jen tehdy, existují-li významné okolnosti vylučující ohrožení nebo porušení právem chráněného zájmu společnosti*“. Podle správního orgánu o nenaplnění materiálního znaku z přestupku je na místě uvažovat jen při velmi malém překročení nejvyšší dovolené rychlosti, avšak v daném případě již o nenaplnění materiálního znaku není pochyb. Pro naplnění materiálního znaku přestupku není zapotřebí přímé ohrožení dalšího účastníka provozu, postačuje toliko, že se nejedná o bagatelní překročení rychlosti. S ohledem na to, že se v místě přestupku nachází velké společnosti, je zřejmé podle správního orgánu, že se zde pohybuje také velké množství chodců. Slyšené svědky ohledně obou přestupků správní orgán označil za nestranné, jelikož nebyly zjištěny poznatky, že by zakročující policisté měli zájem na poškození žalobce. Správní orgán tudíž neměl důvod zpochybňovat jimi uváděné skutečnosti zjištěné při výkonu služby a na jejich výpovědi, které v důležitých bodech korespondují, pohlížel jako na věrohodné.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** se žalovaný ztotožnil se správním orgánem I. stupně v tom, že podmínky krajní nouze nebyly splněny. Žalovaný označil vyjádření žalobce za nelogické, nevěrohodné a účelové a nejednalo se o stav krajní nouze. Dle výpovědi svědka H. zaregistrovali policisté vozidlo žalobce v době, kdy stáli u benzínové čerpací stanice za Plzní a rozhodli se vozidlo zkontrolovat, neboť se jim zdálo, že jede rychle. Za vozidlo se zařadili a vozidlu byla naměřena rychlost. Žalovaný nerozporuje skutečnosti uváděné žalobcem ohledně toho, že se jeho vozidlo muselo policejní hlídce, než jej ze stanoviště dostihla, vzdálit na několik stovek metrů. V tomto místě se ovšem jedná o velmi přehledný úsek a policejní hlídka měla vozidlo žalobce na dohled. Pokud by si všimli nestandardního, až agresivního chování jiného účastníka silničního provozu, jistě by se na toto vozidlo zaměřili. Policisté ovšem uvádějí, že si provoz v inkriminovaném místě nepamatují, z čehož podle žalovaného lze usoudit, že byl běžný, bez uváděných excesů. K samotné kontrole se policista H. vyjadřoval tak, že probíhala standardně. Z toho opět podle žalovaného lze vyvodit, že nebyl zastaven rozrušený řidič, který jako důvod rychlé jízdy uvádí obavu o život a finanční hotovost. Jako účelové hodnotil žalovaný i vyjádření žalobce, že policistům důvod rychlé jízdy nesdělil, protože byl vyděšený a jelikož měl u sebe vyšší finanční hotovost, kdy nedůvěřoval ani zakročujícím policistům. Dále odvolací správní orgán konstatoval, že v době zjištění přestupku, tedy při naměření nedovolené rychlosti, se o jednání v krajní nouzi nejednalo, neboť nebezpečí prokazatelně nehrozilo. Fotodokumentace totiž vyvrací, že v době, kdy jel žalobce rychlostí 144 km/hod, jelo za vozidlem jiné než policejní vozidlo. V tomto ohledu je námitka žalobce nedůvodná, neboť možné nebezpečí již netrvalo a jde jen k jeho tíži, že se o této skutečnosti nepřesvědčil. Správní orgán I. stupně provedl důkazy oznámením přestupku, fotodokumentací, úředním záznamem, svědeckými výpověďmi zakročujících policistů a paní R. Správní orgán dále vycházel z vyjádření žalobce a jeho zmocněnce. Po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je skutkový stav věci dostatečně

zjištěn, s čímž se žalovaný ztotožnil. Důkazy provedené v řízení jsou podle žalovaného v podstatných bodech konzistentní a zároveň se doplňují. Provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlížen jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. Podle žalovaného o tom, jak se skutek odehrál, nevznikla pochybnost. Ohledně skutku spáchaného na Folmavské ulici žalovaný uvedl, že vymezení místa – obec Plzeň, Folmavská ulice, je dostačující pro jednoznačnou identifikaci protiprávního jednání. Z oznámení přestupku a z úředního záznamu zakročujících policistů podle žalovaného vyplývá, že vozidlu žalobce byla naměřena nedovolená rychlost na vozovce Folmavská ulice cca 200 metrů za okružní křižovatkou ulic Domažlická, Obchodní, Folmavská. Tato skutečnost koresponduje s pořízenou fotodokumentací. Zakročující policisté v úředním záznamu uvedli, že hlídka stála v zálivu před firmou Yazaki. Na fotografii lze nalézt údaj, že vozidlo bylo změřeno na vzdálenost 177,9 metrů. Vzhledem k uvedenému není podle žalovaného pochyb o místě protiprávního jednání, a tímto je prokázáno, že se žalobce dopustil skutku v obci na vozovce pozemní komunikace, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012, čj. **1 As 118/2012-23**, podle něhož *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech, materiální znak přestupku. Nelze však dovodit, že by k naplnění materiální stránky došlo vždy, je-li naplněn formální znak přestupku. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky přestupku, přiloží takové významné okolnosti, které vylučují porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku.“* Správní orgán I. stupně se podle žalovaného otázkou materiální stránky přestupku zabýval. Správně přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě a čase – v odpoledních hodinách v obci Plzeň, na vozovce, která je jednou z hlavních příjezdových komunikací do města, kde se v blízkosti nachází přechod pro chodce a zastávka MHD, přičemž překročení rychlosti o 12 km/hod nelze považovat za bagatelní. Námitka žalobce, že se jedná o přehlednou komunikaci, kde jsou specificky chodníky odděleny od vozovky širokým travnatým pásem, podle žalovaného neobstojí. Žalobce v uzavřené obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 12 km/hod, přičemž z toho důvodu nemohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (i nepředpokládané) a svým jednáním tak chránit život, zdraví, majetek vlastní i jiných osob. Žalobce neohrožoval jen sebe, ale jak je patrné z fotodokumentace dle vržených stínů, i dvě vozidla v pravém jízdním pruhu. Žádné významné okolnosti, které by vylučovaly skutečnost, že jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, žalovaný neshledal. Žalovaný nesouhlasil s tím, že jediným přímým důkazem v řízení byla fotografie. Žalovaný konstatoval, že správní orgán provedl následující důkazy – oznámení přestupku, úřední záznam, fotodokumentaci a svědecké výpovědi zakročujících policistů. Žalobce navrhl doplnit dokazování tak, aby bylo najisto postaveno, zda je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. S tímto návrhem na doplnění dokazování se správní orgán I. stupně vypořádal tak, že je bez jakýkoliv pochybností prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání v obci, kde je zákonem stanovená rychlost 50 km/hod. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že pokud není pozemní komunikace v obci osazena dopravní značkou B 20a, je nutné dodržovat zákonem stanovenou rychlost. Žalovaný se s touto argumentací ztotožnil. Úprava nejvyšší dovolené rychlosti na jiných komunikacích v Plzni je podle žalovaného irelevantní. Tyto úseky jsou řádně označeny svislým dopravním značením. Žalovaný pak neměl důvod pochybovat o listinných podkladech, z nichž jednoznačně vyplývá, že se žalobce

protiprávního jednání dopustil na Folmavské ulici v místě, kde je dovolena rychlost 50 km/hod. Nejedná se o úsek, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravena svislým dopravním značením. Místo skutku je podle žalovaného jednoznačně definováno listinnými podklady, a to oznámením přestupku, úředním záznamem a fotodokumentací. Námitka žalobce, že správní orgán I. stupně má za prokázanou dovolenou rychlost 50 km/hod. pouze na podkladě svědeckých výpovědí policistů, je podle žalovaného lichá. Svědecké výpovědi zakročujících policistů podle žalovaného toliko podporují skutečnosti uvedené ve spisové dokumentaci, neboť s nimi vzájemně korespondují. Důkazy provedené v řízení jsou podle žalovaného vnitřně konzistentní a vzájemně se doplňují. Navíc sám žalobce neuvedl, na základě jakých podkladů by v daném místě měla být nejvyšší dovolená rychlost upravena odlišně, např. dopravním značením, či kde případně tato dopravní značka je umístěna. Na základě takto obecné námítky lze jen stěží prokázat negativní skutečnost, tedy že v daném místě není nic, co by nejvyšší dovolenou rychlost zvyšovalo.

O věci samé bylo rozhodnuto podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

K námitkám týkajícím se skutku ze dne 20.12.2012 žalobce zejména tvrdil, že byly splněny podmínky krajní nouze dle **§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích** a že z rozhodnutí správních orgánů není přezkoumatelné, zda usoudily, že se žalobcem předestřená verze vůbec nestala, či zda jen nebyly ohledně ní splněny všechny podmínky krajní nouze. Soud na základě výše shrnutého odůvodnění správních rozhodnutí považuje obě za přezkoumatelná. Vyplývá z nich, že správní orgány porovnaly verzi žalobce s ostatními podklady rozhodnutí, zejména s výpověďmi zasahujících policistů, když zejména svědek Hezina popsal, že jakmile kolem nich projelo vozidlo žalobce vyšší rychlostí, zařadili se za něho, změřili ho a po celou dobu ho měli na dohled. Stejný závěr vyplývá i z úředního záznamu ze dne 20.12.2012, který je tak s výpovědí svědka zcela v souladu.

Dále všichni zakročující policisté popřeli, že by situace v dané věci byla jakkoli nestandardní. Lze proto akceptovat názor žalovaného, že z toho lze dovodit, že se skutek nestal tak, jak ho popisoval žalobce. Pokud by před policisty na jejich stanovišti nebezpečně najíždělo jedno vozidlo do druhého, což by vedlo k náhlému zrychlení prvního vozidla, toto by policisté, zaměřující se na BESIP, zaregistrovali, zaznamenali do úředního záznamu a také by si to zapamatovali.

Pokud by žalobcem uváděná verze nastala již dříve, než minul s vozidlem stanoviště policistů, nejednalo by se již o bezprostřední ohrožení (ve smyslu **§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích**) ve vztahu k době, kdy ke spáchání přestupku došlo.

Na základě těchto úvah dospěly správní orgány ke správnému závěru, že verze uváděná žalobcem vůbec v době spáchání přestupku nenastala, neboť odporuje výsledkům dokazování a je nevěrohodná a účelová, motivovaná snahou žalobce vyvinut se ze spáchání přestupku.

Není důvodná námitka, že by správní orgány opominuly vypořádat se s výpovědí svědkyně R., když z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se správní orgány zabývaly i touto výpovědí jak po stránce obsahové, kdy potvrzovala verzi žalobce, tak i z toho hlediska, že jde o svědkyni, která je v pracovním vztahu k žalobci. Svědkyně zejména uvedla, že právě někde u obchodního centra Tesco, tedy v blízkosti stanoviště policistů, mělo na ně najíždět jiné vozidlo. Výpověď této svědkyně tedy podporuje verzi žalobce. Odporuje však současně výpovědím policistů, u nichž nebyl zjištěn vztah k věci ani k žalobci a kteří vypovídali v rámci své služební činnosti, a tudíž nebyl důvod pochybovat o jejich nestrannosti. Soud má za to, že správní orgány správně označily verzi uváděnou žalobcem a svědkyní R. za nelogickou a nevěrohodnou a odporující výpovědím ostatních svědků, přičemž současně poukázaly na pracovní vztah svědkyně a žalobce, čímž byla výpověď svědkyně dostatečně zhodnocena.

Podle názoru soudu tak správní orgány neporušily zásadu volného hodnocení důkazů dle **§ 50 odst. 4 správního řádu**, ani princip *in dubio pro reo*, když po zhodnocení všech podkladů pro rozhodnutí dospěly ke správnému závěru, že nejsou důvodné pochybnosti o skutkovém zjištění, že žalobce dne 20.12.2012 spáchal výše popsany přestupek.

Ohledně skutku spáchaného dne 6.2.2013 žalobce zejména namítal, že ve výroku o vině není dostatečně upřesněno místo jednání v rozporu s **§ 68 odst. 2 správního řádu**. Ve výroku o vině je místo protiprávního jednání vymezeno jako v Plzni, Folmavská ulice, v úseku nejvyšší povolené rychlosti 50 km/hod. Soud má za to, že toto vymezení skutku ve výroku je dostatečné za situace, kdy z následného odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývají detaily místa spáchání přestupku, tj. cca 200 m za okružní křižovatkou ulic Folmavská a Domažlická ve směru do centra města. O místě spáchání přestupku takto vymezeném nevznikají žádné pochyby.

Žalobce měl dále za to, že v jeho případě nebyla naplněna **materiální stránka přestupku**. Soud se s tímto tvrzením neztotožnil, neboť je zřejmé, že se v daném případě nejednalo o bagatelní překročení nejvyšší povolené rychlosti, ale o překročení o 12 km/hod. Soud má rovněž za to, že se správní orgány otázkou materiální stránky přestupku dostatečně zabývaly, když poukázaly na to, že samotný charakter silnice jako čtyřproudé bez dalšího neznamená absenci materiálního znaku přestupku. Správně rovněž správní orgány poukázaly na skutečnost, že ke spáchání přestupku došlo v obci v blízkosti autobusové zastávky a přechodu pro chodce, kde je tudíž zcela logická nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. Správní orgán prvního stupně dále správně poukázal i na skutečnost, že žalobce má trvalý pobyt v Plzni a vracel se ze své provozovny, proto lze předpokládat, že je mu dopravní situace v daném místě dostatečně známa. Soud na základě těchto skutečností dospěl ke stejnému závěru jako správní orgány, že v dané věci nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutečnosti, které by svědčily závěru, že u žalobce nebyla naplněna materiální stránka přestupku.

Soud neshledal důvodným ani tvrzení, že nebylo prokázáno, že by žalobce porušil ust. **§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu**, když není zřejmé, zda v měřeném úseku nebyla správním rozhodnutím povolena vyšší rychlost než 50 km/hod. Soud stejně jako žalovaný má za to, že tuto negativní skutečnost nebylo nutné prokazovat z následujících důvodů. V obci je

obecně zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost. Jiná rychlost v určitém úseku obce může být stanovena zvláštním správním rozhodnutím, v důsledku čehož tento úsek musí být označen příslušnou dopravní značkou, která poté jinou nejvyšší dovolenou rychlost prokazuje. V daném případě nevznikly žádné pochybnosti o přesném místě spáchání přestupku (prokázáno oznámením přestupku, fotografií z radaru a výpověďmi policistů). A žalobce netvrdil konkrétně, že v inkriminovaném místě je jiná nejvyšší dovolená rychlost, než vyplývá z podkladů ve spise. Tzn. žalobce netvrdil žádnou konkrétní skutečnost, např. že v daném úseku byla umístěna dopravní značka, v souladu s níž je vyšší rychlostí. Z důvodu nekonkrétnosti skutkového tvrzení ze strany žalobce nevznikla správním orgánům povinnost prokazovat (ne)existenci správního rozhodnutí o jiné nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku.

Soud má rovněž za to, že v dané věci správní orgány nepostupovaly ani v rozporu s žalobcem zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2010 sp.zn. **1 As 34/2010**, neboť ohledně obou skutků svá rozhodnutí správní orgány opřely především o důkazy - svědecké výpovědi zakročujících policistů. Dále také vycházely z oznámení přestupku sepsaného na místě silniční kontroly, do kterého má přestupce možnost se vyjádřit a které může podepsat. V důsledku toho toto oznámení je důkazem pro následné správní řízení. Úřední záznamy byly v daném případě v souladu se zmíněnou judikaturou pouze dalšími doplňujícími podklady pro rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu, a z toho důvodu lze k nim přihlídnout, nelze jimi však nahradit svědecké výpovědi osob, které tento záznam pořídily, tedy zakročujících policistů.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. června 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková